

KUULIAISUUS

Kuuliaisuus ei ole pakonalaista eikä passiivista alistumista, vaan vapaata liittymistä Jumalan suunnitelmaan, joka on yhä salaisuuteen kätkeytyä mutta jonka Sana tarjoaa uskolle. Näin ihminen voi tehdä elämästään Jumalan palvelusta ja astua hänen iloonsa.

I. Luomakunta tottelee Jumalaa.

Jo luomakunnassa itsessään, ihmisen ulkopuolella, ilmenee aavistus tästä kuuliaisuudesta ja ilosta. Kun Herra panee kourun Behemotiin (Job 40:24) tai halkaisee Rahabin (Ps. 89:11), se todistaa hänen suvereenista hallinnastaan; kun Jeesus tyynnyttää myrskyn tai karkottaa demonit, se osoittaa, että demonien tavoin ”tuulet ja meri tottelevat häntä” (Matt. 8:27 rinnakk.; Mark. 1:27), ja nämä voimateot herättävät ”uskonnollista pelkoa”. Mutta enemmän kuin maailmankaikkeuden hiljaisuus, jossa se tunnistaa herransa, Raamattua hämmästyttää ja saa sen puhkeamaan kiitoksenantoon luotujen iloinen into, kun ne rientävät Jumalan äänen luo: ”Taivaankappaleet loistavat ilosta; hän kutsuu niitä, ja ne sanovat: ’Tässä me olemme!’ Ne loistavat iloiten hänen vuokseen, joka ne on luonut” (vrt. Ps. 104:4; Sir. 42:23; Sir. 43:13–26). Kun kauneimmat luodut osoittavat tällaista intoa täyttääkseen tehtävän, jonka Jumala niille maailmankaikkeudessaan määrää, ihmiskunta, joka on ”suljettu tottelemattomuuteen” (Room. 11:32), joutuu tiedostamattaan ja tuskallisesti ajattelemaan, millaista sen kuuliaisuuden olisi pitänyt olla. Jumala antaa sen aavistaa ja toivoa, millaista voi olla Pojan kuuliaisuuden vapauttaman luomakunnan spontaani ja yksimielinen kuuliaisuus (Room. 8:19–22).

II. Tottelemattomuuden draama.

1. **Alusta alkaen [[adam|Aadam]] ei totellut Jumalaa, veti kaikki jälkeläisensä kapinaansa (Room. 5:19) ja alisti luomakunnan turhuuden alaisuuteen (8:20).** Aadamin kapina osoittaa vastakohtansa kautta, mitä kuuliaisuus on ja mitä Jumala siltä odottaa: se on ihmisen alistumista Jumalan ”tahtoon”, sellaisen käskyn täytäntöönpanoa, jonka tarkoitusta ja arvoa emme näe mutta jossa havaitsemme jumalallisen käskyn luonteen. Jos Jumala vaatii meiltä kuuliaisuutta, se johtuu siitä, että hänellä on toteutettava suunnitelma ja rakennettava tulevaisuus, ja hän tarvitsee yhteistyötämme, uskon mukaista sitoutumistamme. Usko ei ole kuuliaisuutta, vaan se on kuuliaisuuden salaisuus; kuuliaisuus on uskon merkki ja hedelmä. Jos Aadam ei totellut, se johtui siitä, että hän unohti Jumalan sanan ja kuunteli Eevan ääntä sekä kiusaajan ääntä (1. Moos. 3:4 ff.).

2. **Pelastaakseen ihmiskunnan Jumala herättää Abrahamissa uskon ja varmistaakseen tämän uskon antaa sen käydä kuuliaisuuden kautta.** ”Lähde maastasi” (1. Moos. 12:1), ”Vaella minun edessäni ja ole nuhteeton” (1. Moos. 17:1), ”Ota poikasi... uhraa hänet polttouhriksi...” (1. Moos. 22:2). Abrahamin koko elämä perustuu Jumalan sanaan, mutta tämä sana vaatii häntä alati kulkemaan sokeasti eteenpäin ja tekemään tekoja, joiden merkitys jää hänelle käsittämättömäksi. Siksi kuuliaisuus on hänelle koettelemus, Jumalan koetus (1. Moos. 22:1), ja Jumalalle korvaamaton todistus: ”Et kieltänyt minulta poikaasi, ainoaa poikaasi” (1. Moos. 22:16).

3. **Liitto edellyttää täsmälleen samaa menettelyä.** ”Kaiken, mitä Jahve on sanonut, me teemme ja tottelemme”, Israel vastaa hyväksyessään liiton, jota Jumala sille ehdottaa (2. Moos. 24:7). Liitto sisältää peruskirjan, Lain, sarjan käskyjä ja instituutioita, jotka kehystävät Israelin elämää ja joiden tarkoituksena on saada se elämään Jumalan kansana. Monet näistä säädöksistä asettavat ihmisille kuuliaisuuden velvollisuuksia vanhempiaan (5. Moos. 21:18–21), kuninkaita, profeettoja ja pappeja kohtaan (5. Moos. 17:14–18:22). Usein nämä velvollisuudet ovat jo kirjoitettuna ihmisen luontoon, mutta Jumalan sana, liittäessään ne liittoonsa, tekee ihmisen alistumisesta kuuliaisuutta uskossa. Koska uskollisuus Laille on todellista vain silloin, kun siihen liittyy Jumalan sanaan ja liittoon sitoutuminen, kuuliaisuus hänen käskyilleen ei ole orjan alistumista vaan rakkauden osoitus. Jo ensimmäinen Dekalogi yhdistää nämä: ”... ne, jotka rakastavat minua ja noudattavat käskyjäni” (2. Moos. 20:6); Deuteronomium ottaa tämän yhteyden uudelleen esiin ja kehittää sitä (5. Moos. 11:13, 22); psalmit ylistävät Laissa Jumalan suurta rakkaudenlahjaa ihmisille ja rakkaudesta kumpuavan kuuliaisuuden lähdettä (Ps. 19:8–11; Ps. 119).

III. Kristus, meidän kuuliaisuutemme.

Mutta kuka tottelee Jumalaa? Israel on ”kapinallinen huonekunta” (Hes. 2:5), ”kapinallisia poikia” (Jes. 1:2); ”hän kerskailee Laistaan mutta häpäisee Jumalan rikkomalla sitä” (Room. 2:23); se ei voi vedota mihinkään etuasemaan pakanaan nähden, vaan on tämän kanssa ”suljettu tottelemattomuuteen” (Room. 3:10; Room. 11:32). Synnin orjana ihminen, joka kuitenkin sisimmässään kaipaa tätä, ei kykene tottelemaan Jumalaa (Room. 7:14). Jotta hän voisi tähän päästä ja löytää ”Lain sisimmästään” (Jer. 31:33), Jumalan täytyy lähettää palvelijansa, jonka korvan hän herättää joka aamu” (Jes. 50:4), jotta tämä voisi sanoa: ”Katso, minä tulen... tekemään sinun tahtosi” (Ps. 40:7 ff.).

Niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta suuri joukko asetettiin syntisiksi, samoin yhden ihmisen kuuliaisuuden kautta suuri joukko asetetaan vanhurskaiksi (Room. 5:19). Jeesuksen Kristuksen kuuliaisuus on pelastuksemme ja antaa meidän löytää uudelleen kuuliaisuus Jumalaa kohtaan. Jeesuksen Kristuksen elämä oli hänen maailmaan tulostaan (Hepr. 10:5) ristille asti (Fil. 2:8) kuuliaisuutta, toisin sanoen Jumalaan sitoutumista välittäjien kautta: henkilöiden, tapahtumien, instituutioiden, hänen kansansa kirjoitusten ja inhimillisten auktori-

teettien kautta. Hän tuli ”tekemään, ei [omaa] tahtoaan, vaan hänen tahtonsa, joka [hänet] lähetti” (Joh. 6:38; vrt. Matt. 26:39), ja täyttää koko elämänsä ajan kuuliaisuuden tavanomaisia velvollisuuksia vanhempiaan (Luuk. 2:51) ja laillisia auktoriteetteja (Matt. 17:27) kohtaan. Kärsimyksessään hän vie kuuliaisuuden äärimmilleen ja antautuu vastarintaa tekemättä epäinhimillisten ja epäoikeudenmukaisten valtojen käsiin, ”kokien kuuliaisuuden kaikkien kärsimystensä kautta” (Hepr. 5:8) ja tehden kuolemastaan Jumalalle kallisarvoisimman uhrin, kuuliaisuuden uhrin (Hepr. 10:5–10; vrt. 1. Sam. 15:22).

IV. Kristityn kuuliaisuus.

Kuuliaisuudellaan Jeesus Kristus tuli ”Herraksi” (Fil. 2:11), ja hänelle annettiin kaikki valta taivaassa ja maan päällä (Matt. 28:18), joten hänellä on oikeus saada kaikkien luotujen kuuliaisuus. Hänen kauttaan, hänen evankeliumilleen ja hänen Kirkkonsa sanalle osoitetun kuuliaisuuden kautta (2. Tess. 3:14; Matt. 10:14) ihminen saavuttaa Jumalan uskossa (Ap. t. 6:7; Room. 1:5; Room. 10:3; 2. Tess. 1:8), pääsee pakoon alkuperäistä tottelemattomuutta ja astuu pelastuksen Salaisuuteen: Jeesus Kristus on kristityn ainoa Laki (1. Kor. 9:21). Tämä laki sisältää myös kuuliaisuuden laillisille inhimillisille auktoriteeteille: vanhemmille (Kol. 3:20), isännille (Kol. 3:22), aviopuolisoille (Kol. 3:18) ja julkiselle vallalle, tunnustaen kaikkialla Jumalan auktoriteetin (Room. 13:1–7). Mutta koska kristitty tottelee vain palvellakseen Jumalaa, hän kykenee tarvittaessa uhmaamaan epäoikeudenmukaista käskyä ja ”tottelemaan Jumalaa enemmän kuin ihmisiä” (Ap. t. 4:19).

C4 & JG

Katso myös: → Abraham II 2, II 3 – Liitto AT II 2 – Auktoriteetti – captivite – dessein-de-dieu II 1 – fidelite – foi – loi – peche I 1, IV 3 – Hurskaus AT 2 – servir II 2 – serviteur-de-dieu III 2 – suivre – vertus-vices I – vocation – volonte-de-dieu